

Leto I.

V Celju, dne 15. decembra 1926.

Št 7.

Že osmo leto ista pesem!

Povabi mama, Vladica vse tri
tja, kjer drevesce božično v luč'cah gori,
in grenko nam pravi, tako govori:

«Oj dečica moja, ste pridni b'li vsi,
naj vam drevesce veselje rodi;
darove pa lepe, ki spodaj stoje,

pojesti nikar, če ne bo gorje;
spravit' se mora za druga še leta,
ker slab se kredit nam že zopet obeta ...»

Zera.

Z našega muholovca.

Voščilo.

Mati vpraša svojih šest otrok po njihovih božičnih željah. Ko so ji vsi povedali svoje želje, vprašajo tudi njo, kaj si ona želi. — »Želim si šest pridnih otrok!« — »Ah, kako lepo, potem nas bo kar dvanajst!« S.

Ga bolj pozna.

Kmet (zdravniku): »To Vam pa rečem, da imam več zaupanja v pastirja Naceta, ki pase kozle, kot v zdravnika.«

Zdravnik: »Prav imate, ta pozna Vašo naravo bolje kot jaz.« S.

Kam greva?

Vinski trgovec: »Sedaj, ko je naša kupčija končoveljavno sklenjena, Vas povabim na steklenico dobrega vina.«

Krčmar: »Dobro; kam greva?« S.

Novo plemstvo.

»Ti, Sara, sedaj bova govorila le francosko.«

»Nui!«

»Kaj si rekla?« S.

Roman.

Mlada žena: ». . . Prosim, ljuba Ema, povej mi, kako se delajo omleti? Kakor veš, pišem sedaj roman in v tem pride tudi delanje omletov na vrsto.« S.

Pri brivcu.

Brivec: Sedaj izgledate najmanj 10 let mlajša, ko sem Vam odrezal lase na »bubi«.

Starejša gospodična: »Res? Potem mi odrežite še enkrat toliko.«

Na prižnici.

Misijonar, ki ni umel zadostno slovenskega jezika je pridigal Slovencem v cerkvi:

»O, preplašena Marija, prosi svojega sina, ki je umrl za nas na griži, ki so ga sneli s griža in položili v hladni krop.« F. P. Z.

Simulant.

Vojaški zdravnik pazniku: »Se je ponoči kaj zgodilo?«

Paznik: »Nič, le simulant na št. 2 je umrl.« S.

Naševanke družbe.

1. Biti *en* sam je najboljša ali najslabša družba.
2. Če sta *dva* je družba po bibličnem izročilu rajska, če ni jablan v bližini.
3. Če so *trije*, potem je eden vedno preveč, razen pri skatu.
4. Če so *štirje*, je odvišno, kaj in koliko — pijejo, kajti, da bi štirje Slovenci sedeli na suhem, bi bilo nezaslišano.
5. *Pet* tvori najskrajnejšo mejo družbe in najmanj dvanajst različnih mnenj.
6. Kadar jih je *šest* se družabnost konča in začne — društvo.
7. Pri hudi *sedem* se konča vse veselje, večkrat šele zelo — zgodaj. S.

Stric Franel.

(Za članke pod tem naslovom odgovarja uredništvo le, kolikor mu veleva zakon.)

Prdragi čitatlji veleslavnga časupisa muh!

Cejneni čitatlji! Jest, u dno duše moje užalen človek ki soj živ dan nebenu žalga storu nism, morm dons dužvet tašna infalija, tašna velka sramota, de se ne upam več na cesta. Gspud vrednik ud muh kerga sm držov za telegentnga čluveka, kerga sm lubu kukr sojga budočga kulegata ravntaist vrednik je biv tko indišekreten de je moja korišpondenca dav drukat! Pumislte, prdragi ledje kaj se tu prav: pism, kerga sm pisov vredniki kukr sojmu kulegat — dons cev svet bere in cev svet se smeja men pa me zaničava! Kamar

se pukažem, povsod ledje za mana s prstam kažeja mne daja gmaha pa krčeja: gspud pisatli, gspud kulportier Strnovga! Dons stujim že z ena nuga u grob pa še nism duživu tašne sramote. Ta stara me tulaž de ni nebena sramota tu če sa moj pism drukat in de je tu začetk moje časupisnikrske slave. Jest jo sevede ne maram razžalt moja tastera, zatu raj movčim de ble ona ne zvedla prava resnica. In je še narbl žalusten pr vsm tem de ne pumaga nebena žavba pa to še ni vse. Je pršov nemlih k men en agent ud nekošnega kluba časupisnikerjov pa je djav de se morm vpisat za nihovga kukr člana urginizacje drgač dem boj ko tiran. Jest seer na vem kva misljo s tale čudna beseda, vem pa de so tiranje bli tist rimljansk cesarji kso zatiral rimsk fulk, kva pa je boj vema tud usi mi. Mal sm se branu kukr b reku cenkov mi pa vse zvijajne ni nič pumagal. In ker sm se bav de b res kokšn elemenatarji začel boj prut men, sm se pudpisov u buklice pa prec plačov pedeset kron za nekokšna napitnina al zapitnina. Agent me je zvečer spet pršov iskat pa me je udpe-lov kje u urginizacija pa sm plačov še članarina pt likof pr vajsenvolf. Moja kontrafija so hotl tud met de bja prpopal na nekokšna iskaznca zatu sm sko-

ču hitr dam in prnesu tista ta velka moja slika, kjo je naredu pred dvejsetm letam en malar z Dunaja. Sam jo nism mogu nest pa sm beštelov dinstmana in ta jo je prpelov kje. Gspudje u urginizacij so bli grozn vesel k so vidl kašn čedn fant sm biv pred dvejsetem letam, kar smejaš so se — vseglh so pa rekl de je kontrafija mejčken prevelka in de morm nardit bl mejčkena. Zatu sm se dav kontrafirat šenkat pr tistmu Pogačnik ki ma kontrafe-preparat. Kje blo vse fertik sm prlezu grozn pulomfen dam pa še nism mov mira. Čakal so me še razn agentje ud zavarvalne ud trguvin s pupirjam in ud raznih časupisov. Agentje so hotl debse zavarvov pr neh pa deb kupvav soje potrebšne pr neh pa deb pulitka pisov u nekokšne cajtenge Martina Krpana. Za tele cajtenge še nism slišov, zato sodm de se drukaja nek u Amerik al na Avstralskem, torej je moja slava in sramota pršla clo du tje. Punoč sm pol mov tku gruzuvitne sajne de sm se zbudu vže kje blo komej devet ur drug dan. Briftroger je komej prvleku pošta zame. Že dvejset let mi nos pošta pa mni vseh dvejset let prnesu tolk pošte kukr ta dan. Celeh štrnajst pismčku je blo in če bo tku šro zdej vsak dan bom čist gutov prsilen

Samo en frakelj vsak dan.

Bila je stara ženica, ki si je vsako jutro privoščila skodeflico žganja namesto kave. Nadrobila je vanj žemljo ter govorila:

»Oj, žemla, žemlca, ti m pupješ snops, jest bom pa snedla uboje!«

Tako se je godilo mnogo časa, seveda samo zjutraj. Ko je nekoč zvečer samovala in premišljevala svoje početje, se spomni, da bi ne bilo napačno, ako bi si ga privoščila tudi zvečer en frakelj. Obleče se ter se napoti v krčmo. Pot jo je vodila mimo cerkve, zato stopi vanjo, da zmoli očenaš za rajnega Franceta, vaškega krokarja. Ustavi se pred sliko Ikone. Pozabivša na ves svet, začne glasno moliti tako-le:

— Luba Marija, Mat božja, pu-mučnica ubozh, dej de bmeva sej tuk gnarja, de bs ga prvušila vsej en frakl usak dan! —

Cerkovnik je ravno za sliko brisal prah in ker je poznal njeno navado, se je hitro oglasil:

— Kuš baba, kuga pa klptaš na tem svetm kraj, en frakl ga maš čist dost na dan! —

Misleča, da se je oglasil Jezušček, ga ženica neusmiljeno nahruli:

— Ti smrkove pa kr tih bod, kar boja mama rekl bo držav, pa ne kar bo en tak falot guvoru kukr s ti! — . . .

In je vsa jezna nad odgovorom, ki ga je dobila na svojo prošnjo, zapustila cerkev, zaklinjajoča se, da ne bo nikdar več prestopila njenega praga . . .

Štefuc.

Pred volitvami.

Jože: Zdaj bomo pa kmalu imeli volitve.

Tone: Da, da, saj jih čutimo že sedaj. Vidiš, kako postajajo poedine stranke nervozne.

Jože: Katere stranke bodo prišle na krmilo?

Tone: Kdo Ti ve! Vsaka stranka misli in upa, da bo dosegla svoj cilj.

Jože: V odsprejdi sta stopili zopet dve stranki in sicer ena, katere pristaši radi činijo mir, druga pa, katere pristaši ga radi kalijo. In trdijo, da se bosta te dve stranki združili.

Tone: Lahko jima je združiti se, ker ena teh dveh strank nima pristašev.

Jože: Zopet je druga stranka, katera noče iti z nobeno drugo stranko, posebno v Mariboru ne; to pa zato, da ne bodo rekli, da v resnici ni samostojna.

Tone: Tudi klerikalna stranka bi rada ostala samostojna, toda spomni-la se je na pregovor, da človeku ni dobro samemu biti in zato se približuje Nemcem, ker ti le pravijo: »In der Gesellschaft kriegt man erst Humor.«

Jože: Je tudi neka stranka, katera bo ostala neodvisna, samostojna, ker nje načelnik bo sklical vse shode javno in sicer po § 2 zato, da nihče ne bo imel dostopa, k javnemu shodu.

Tone: Kako bo pa s socialisti in komunisti?

Jože: Tudi te dve stranki gresta vsaka svojo pot; to pa zato, ker obedve misliti, da le na ta način prideta do svojega zveličanja.

Tone: Kakor sem slišal, se osnujeta dve novi stranki, t. j. stranka brezposelnih in stranka brez stanovanj. Te dve stranki bosta gotovo podlegli.

K—č.

Čitateljem «Muhe»

naznanjamo, da bodo, pričeni z novim letom, »Muhe« izhajale trikrat v mesecu in sicer 1., 10., in 20. — Naročnina ostane za celoletne naročnike 40.— Din (kakor doslej), za četrtletne pa 12.— Din.

V vojašnici.

Narednik: »Kdo pa je danes po-metal stopnice?«

Prostak: »Profesor.«

Narednik: »Prav dobro, se vidi, da se je kaj učil v mladosti!«

Štefuc.

odprt soja kanclija z dvem uradnikom in kupt mašina za pisajne pr Kompani Reks um u Gradiš. Ud samga udiri-rajna sm kmal trapast ratu. Prvga sm prbrav en pismček kje fajm dišov pu pudrih pa šminkah, ravntakih kukr ma naš Dolf za ub nedelah. Vi kste z dežele na veste kva je to zato vam bom puvedov: Pudr al šminka tu je taka flašca k diši na nej pa piše Au kulajna in to se prav pu hrvašk, de je ta flašca dubila Avstriskoogerska medalja. Pa je zlo praktiš flašca, zakaj naš Dolf je dav sam dvejetet kron za no, kadar pa tista voda zmanka nalije Dolf druga in zmir diši. Take flašce se dubejo pr trgovcih z Dalmacije k nosja soja špecerija na trbuhih po Lublan. To so zlo fajm trgovci in dajejo velik popusta. Šacajo košna stvar stu kron pa jo pol dajo u soja zguba za dvejetet kron, vsegljih pa ne greja cu grund u konkurs kukr Lublansk kramarji ki majo sam stalne cene in ne pupstija nit za en groš pa vsegljih prpadajo. — Pa da puvem naprej ud tistga pismčka. Not piše al je pudpisana ana šavšpilerca k me vab de ubišem nekokšna veselica ud šavšpilerjov in udspud stuji nadrukan de se mora pridet u slonsk ublek. Kaj sm jest hotu družga nardit kukr de sm prec skoču kje k svetem Jakob k sta-

rinarji in prec kupu taka črna slonska ubleka za dvestupetinostdeset kron. Nič ne de če je mal na rukavih prluknana in ud moljcu pujedena. Moja tastara bo vže vse tku zaštihala de bo prov men in šavšpilercam. — Drug pism je biv ud davčne ublast kme pu-ziva de morm takoj javt kolk mam du-hotkov ud pisatlnovajna, de mi boja lohka davke udmerl. Ja, gspodje pr davkarji, jasno vam puvem de nism biv du zdej spisatli in če sm napisov en prjatlsk pism sojmu kulegat (debga kokla brenla, k mi je vsa ta kulubocja na glava spravu) de to še ni neben ruman in mi še nisa mojeh spisatlskih del ignoriral al konkuriral ker jeh nikjeder nič ni! — Usa druga pisma so bla ud razneh fabrk in mi ponujajo vse sorte de kupim, pa magari na puf in na rate. Ja prlube trgovince pa fabrke! Sevede bom kupu kadar bom du-bu ignorarje za moja spisatlska dela, pa bom tud jest lohka šov na lepš kje u Aleksandruva cesta, kamar se nos pukazat ubleka kje kuplena na rate pa na puf. — Torej vidte prdrag čitatlni kolk sm jest mov stroškov zarad sam enga pisma k sm ga pisov sojmu pr-jatlnu kukr kulegat. Use vkup, slonska ubleka, dinstman, kontrafija, likof pa puština za udguvarjajne me kušta

rauneh tavžnt kron. Ker mam pa pen-zje vgljeh štirtavžnt kron se prav, de sm u dveh dneh zapravu en tedn zašluška! — Ja, gspodje moj! Lepa vas prosm dem nikar tolk ne pište, drgač bom sam za marke ponucov vsa moja penz-ja, jest pa moja tastara bova pa luft jedla in ud lubezni žvela. Gspodu vred-nik ud muh pa jest kukr u dno srca moja gvažen človk pravm, de mu se bo še koval, taka mu bom zasofu kje biv tko indišekretn de je moja koriš-pondenca cevmu svet dav pukazat. Ti-sta šavšpilerca pa prosm deb me bla-gozvolil pučakat u tist duločen dan na šavšpilersk veselic zatu kmam šavšpi-lerce ud nekdej rad. Sevede prosm deb na kokšn način moja tastara na zve-dla

Z velikim spuštuvajnem vaš spisatli in kulportier.

Francl Strnovga

Dano u Trnovm mesta Lublane na dan 10 mesca decembra letošnga leta.

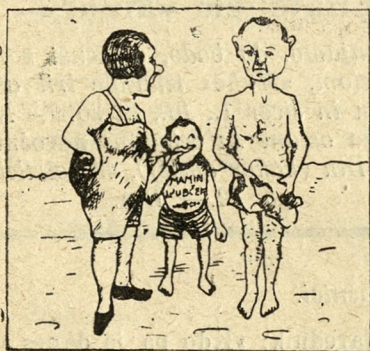
Razširjajte naš list!

KAKO DOLG JE PREDOR?

(Humoristična črtica. Spisal H. F. S.)

Z mrzlično naglico je drvel brzi vlak po progi Maribor—Ljubljana.

Pravcata afrikanška vročina je kraljevala v naravi in v luksurnih oddelkih prvega in drugega razreda seveda še veliko bolj. Ni čudno torej, da so se potniki potili kljub odprtim zavesami pregrnjenim oknom in glasno ali tiho preklinjali, ali pa se s topo apatijo udali v usodo. Najbolj so seveda občutili vročino itak že tako nesrečni in vendar tako redkokdaj pomilovani debeluharji. Z dvema osebama te vrste se seznanimo v oddelku prvega razreda voza štev. 852 Abcaü.

«Hlače nisem sabo vzel, kaj bi neki zdaj počel.»

Na sprednjem sedežu je sedela s svojo skoraj presuho družico, neko starejšo gospodično s silno sramežljivimi kretnjami, gospa Elizabeta Polizek, vdova mesarja in vojnega milijonarja, sedaj srečna posestnica lepe graščine, dama dobrih 54 let in težka celih 106 kg.

Častitljiva gospa Elizabeta se je topila od neznosne vročine, in ker se ji vsled dostojanstva sedanjega njenega socijalnega položaja ni zdelo primerno, sprožiti konverzациjo, je sedela tiho, resignirano, in ni branila teči malim, vročim potokom potu čez svoje debeluhasto lice. Le tuintam se je škodoželjno ozrla na svojega soseda, ki se je kar kopal v potu.

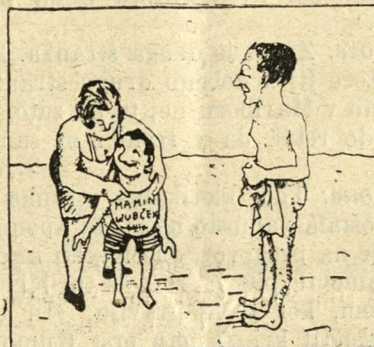
Ta njen vis-a-vis je bil neki eleganten, približno 45 let star Čeh, ki je s svojo širino zasedel kar tri sedeže, kar baš ni čudno, kajti predstavljal je težo polnih 124 kg.

Če je molčala gospa Polizek kot riba in le včasih segla po nov, svež robec, je bilo pri Čehu, gospodu Potickýju, baš nasprotno. Strašno je hreščal in neskončna vrsta izbranih in neizbranih kletvic se mu je vlipla v njegovem materinskem jeziku iz ust, ko se je namreč prepričal, da dami ne govorita češki. — In čeprav se je neumorno brisal in si kopal roke in obraz s kolinsko vodo ter se tudi skušal hladiti s pah-

ljačo — bilo je vendar vse zaman. V potokih je lifo od njega in ne samo manšete in ovratnik (štev. 56!), temveč vsa njegova obleka je bila docela premočena od potu, in dal bi bogve kaj, če bi mu bilo mogoče premeniti perilo.

Nenadoma je — zdelo se je, kakor da se je česa domislil — vrge! urno pahljačo v kot in jel listati po knjigi »Vodnik po Sloveniji«. Dolgo je iskal in končno je našel iskano poglavje, ki se glasi: »Med postajama P. in Sl. B. je razen lepih vinogradov omeniti še predor«.

Drzen načrt se mu porodi v glavi, trenutek se zamisli in se nato obrne proti damam in hlastno vpraša v slabih slovenščini: »Pardon! Kako dolg biti tunel? Knjiga tu pisati, da tunel pride, a nič, kako biti dolg?«

«Jaz ti bodem pomagala in ti pokrivalo lepo dala.»

Nagovorjeni sta strmeli v nenadno govorečega Čeha, toda če bi bil vprašal skromno gospo »graščakinjo«, kako daleč je od lune do zemlje, bi ji to bilo ravno tako neznan, kakor prejšnje vprašanje; da, ona sploh vedela ni, ali se nahajajo na tej progi kaki predori ali ne... Vzravnila se je torej, obrnila proseče svoj mastni obraz k svoji spremljevalki, ki je bila po njenem mnenju nekak univrsium vednosti in znanosti in ki bo znala najbrž tudi na to vprašanje odgovoriti.

Bila pa je gospodična Strahopet slučajno v tem lepem slovenskem kraju doma in je bila torej glede predora dovolj poučena, da je mogla odgovoriti na tujevo vprašanje.

In ker v svoji nedolžnosti — morda tudi neumnosti — ni slutila namero gospoda Potickýja in ker je mislila, da izvira njegovo vprašanje iz splošne vedoželjnosti, se je požurila, in to seveda ne brez ponosa, da da sopotniku zaželjeno pojasnilo.

»Predor«, je rekla, »ki ga bomo v nekaj minutah prevozili, je daljši kot 10 minut in ima dva tira ter — — —«.

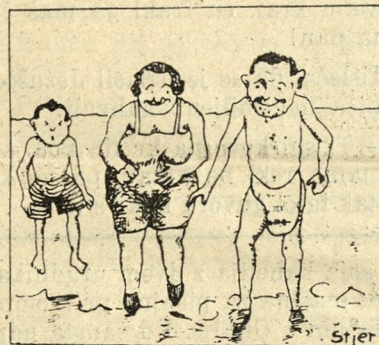
Začudeno je prenehala, kajti tujec je molče pokimal v znak zahvale, nato pa hitro odprl svoj potni kovčeg in nervozno stikal med svojimi stvarmi.

Predor je daljši kot 10 minut, torej več kot polovica časa, ki je potreben za srajco premeniti. Skušnjava je prevelika, potreba neodložljiva in predor je temen kakor noč.

Strmé sta ga opazovali ženski. Pripravil je potrebno perilo, stopil k oknu, da pogleda, če se predor že kmalu prikaže in da si že sedaj po možnosti pripravi obleko, da bi kar po prihodu v predor izvršil svojo namero.

Ni dolgo čakal gospod Potický. Vlak je drvel kot puščica, in že je opazil vhod predora. Oster žvižg stroja in vlak je vozil v predoru, obdajajoč kupeje z nepredirno temo.

Medtem ko sta njegovi sopotnici mirno sedeli na svojih sedežih in pričakovali ljubo svetlobo, je bil gospod Potický že na delu. Z neverjetno hitrostjo je slekel svojo suknjo in telov-

Sila je le vedno sila, bodi huda, bodi mila.

nik, odstranil premočeno srajco, jo stisnil v kovčeg in zgrabil z levico pripravljeno svežo srajco ter jo začel obleči. Zaman pa je iskal odprtino za glavo in desno reko, dočim je levo brez ovir spravil v odgovarjajočo odprtino.

Toda kaj je to?

Prestrašeni Čeh vidi skozi tanko platno svoje srajce več svetlobnih žarkov. V tem hipu zažvižga stroj — ali je morda že konec predora? Zdaj, ko je pretekla komaj minuta, kvečjemu dve?

Kakor blisk ga prešine misel: Kaj, če bi gospodična mislila z onimi desetimi minutami čas, ki se ga rabi za pešhojo skozi predor!? Saj ji vendar ni pustil skončati stavka! — Bože, da, tako jell!

Krčevito je tiščal glavo v odprtino, z desnico pa je še vedno mahal po zraku, da najde izhod, ko se je nenadoma razlila razkošna svetloba po oddelku: predora je konec!

Prvi pogled obeh žensk je veljal seveda njenemu sopotniku.

Častitljiva devica Evlalija Strahopet je napravila spricho sedanjega položaja edino to, kar je pri takih krizah najbolje za stare device, to se pravi: zgrudila se je s tihim vzklikom v nezavest . . .

Njena spremljevalka pa — ali močnejših živcev ali pa nenavajena takih in enakih prizorov — je krčevito potegnila zasilno zavoro, kriknila uprav indijansko in sledila zgledu gospodične Evlalije. V tem trenutku obstane vlak.

Ta nenadni postanek se je izvršil s takim sunkom, da je ubogi Poticky zgubil ravnotežje in padel, kakor je bil dolg in širok, baš v naročje gospe Elizabeti . . .

To je bilo gospe Elizabeti le preveč in medtem ko je z močno roko suvala prestrašenega, do pasu nagega Potickyja od sebe, se je vsula na nesrečnika ploha najizbranejših častnih priimkov, ki pa jih ta k sreči ni razumel in je le prestrašeno strmel v svoj vis-a-vis, ki mu je tako ognjevito podajal dokaz svojih odličnih govorniških sposobnosti.

Kričanje pa je seveda tudi privabilo službujoče osebje, ki je hitro našlo inkriminirani oddelek. Ko so zvedeli za vzrok, so odkazali damama drug oddelek. Poticky pa je med nadaljevanjem vožnje srečno končal svojo toaleto.

Na kolodvoru v X. pa je plačal kljub vsem protestom globo 500 Din, zmesek, ki se je še njemu, ki je sipal denar s polnimi rokami, zdel za zamešno eno srajco le malo previsoko.

Nagrade

za nabiralce naročnikov in oglasov 4300 Din razpisuje UPRAVA »MUH«, in sicer: 1. 2000 Din, 2. 1000 Din, 3. 500 Din, 4. 300 Din, 5. 100 Din, ter nadaljnih 10 pa v obliki celoletne naročnine našega lista. Pravico tekmovanja ima vsak čitatelj našega lista, tako da dobi oni, kateri nam pridobi naročnikov in oglasov za najvišjo vsoto, prvo darilo (2000 Din) itd. Uprava bode vodila posebne sezname tekmovalcev. Vsak, ki se želi tekme udeležiti, naj se javi upravi »Muh« z dopisnico, da se mu dostavi tozadevno pooblastilo in potrebne tiskovine za nabiranje. Tekma se definitivno zaključi 31. marca 1927, tako da dobijo srečni nabiralci darila za velikonočne praznike v roke. Imena obdarovancev se objavijo v listu.

UPRAVA »MUH«, CELJE, poštni predal 13.

Muhe filozefirajo . . .

Ni mogoče raztrgati! Trajne nogavice! K vsakemu paru zavoj volne za popraviljanje zastoj. S.

Odslej prodajam svoja čreva po zelo znižanih cenah. S.

Prosim, da se moj institut ne primerja z enakimi goljufivimi podjetji. S.

Človek ne delajte tako pametnega obraza, saj izdajate samega sebe. S

»Ne sklanjajte se čez okno; če kdo dol pade, kdo bo potem tlak plačal.« S.

Domačini, ki imajo pse, morajo paziti, da se ti sami ne potepajo po zdraviliških nasadih, isto velja za goste. S.

Mož, ki vara svojo soprogo, zasluži, da ga ukani njegova ljubica. Štefuc.

Dograditev nove blaznice se je radi nepredvidenih zaprek zavlekla; vendar upa deželni zbor, da jo lahko spomlad poseli. S.

Brez možičkov.

Brez možičkov ni življenja, brez možičkov je slab špas, brez možičkov ni na svetu sreče . . . in ne nas.

Brez možičkov ni ljubezni — kaj brez njih bi bil poljub? ker poljub od ženskih usten, ne, bohloni, to je strup.

Brez možičkov ni zabave, špasov ne in ne nga . . . brez možičkov ni plezirjev, ker možje so cir sveta.

Brez možičkov ni ferkera — to je stara kšihita že; brez možičkov ni ne ohcet in še krst spod rok ne gre.

Štefuc.

Iz zgodovine.

Učitelj predava: Kralj Perzijecv je tedaj poslal glasnika h Grkom v Termopilah in sporočil: »Nas je toliko, da potegnimo solnce z našimi sulicami!« Oni mu odgovorijo: Osel! Ti tam v zadnji klopi! Kaj spiš med uro! — Grki mu torej odgovorijo, da se ne boje Perzijcev in njihovih pušic.

Vodjo Grkov je zbral svojo maloštevilno vojsko in dejal: Ne pljujte po tih; to je grdo in nehigijenično! Kdor bo pljunil še enkrat, bo zapisan v razrednico! — Vodja Grkov je torej dejal: »Čeprav je njihova vojska tako velika, da so marširali čez most — na strani 39 — celih sedem dni, se mi Perzijcev ne bojimo. Vendar, če je kdo med vami, ki se boji, svobodno lahko gre domov, samo na stranišče sedaj ne pustim, ker bo takoj konec ure — samo junaki naj ostanejo.«

Veliko Grkov je tedaj odšlo, le junaki, ki so bili pripravljene braniti domovino do zadnjega zdihljaja, samo ti junaki so ostali. Teh junakov je bila le peščica, okoli 700 po številu, a bili so vsi — Zulukafri, da še več kot Zulukafri ste! Dajte mir, pravim, sicer bo palica pela! — bili so sami Špartanci, to je iz pokrajine Šparte doma.

Prišel se je boj. Branitelji so bili hrabri, Termopile nedostopne, za stezo, ki je vodila v to naravno trdnjavo, niso vedeli Perzijci — zato so zaman naskakovali in zaman umirali. Kralj Perzijecv je mislil že osramočen oditi, kar se v zadnjem trenutku najde v vrstah Grkov izdajalec, ki — zvonil, dalje prihodnjič.

OGLEDNIKE,

ki so obdržali že prejšnjo številko, prosimo, da nam po priloženi položnici nakažejo naročnino. UPRAVA.

Obleke

za gospode, dame, fante, dekice in otroke, kakor tudi krila, bluze, klobuke, perilo in razno modno blago kupite po zelo znižanih cenah v najboljši kvaliteti in vedno v velikanski izbiri edino v veletrgovini

R. Stermecki

Celje, št. 72

Trgovci engro cen. Ilustrovani cenik zastoj.

24-2

8

35-3 M. RAUCH

Veletrgovina stekla in porcelana CELJE, Prešernova ulica št. 4.

Priporoča svojo bogato zalogo raznovrstnih šip, slik in vse v to stroko spadajoče predmete.

Uvodna Beseda.

Z neusmiljenim dovtipom,
z ostrobrušeno satiro,
s pisano karikaturo
ščiplji, pikaj in nagajaj,
zbadaj, se norčuj in grajaj
kjer je kaj nerodnega.
Pa zabavaj bravece svojih
občino v teh težkih časih
s šalo, smehom in humorjem,
jim preganjaj mračne misli,
zbučaj up na boljše dneve —
to naše »Muhe« je program.

Štefuc.

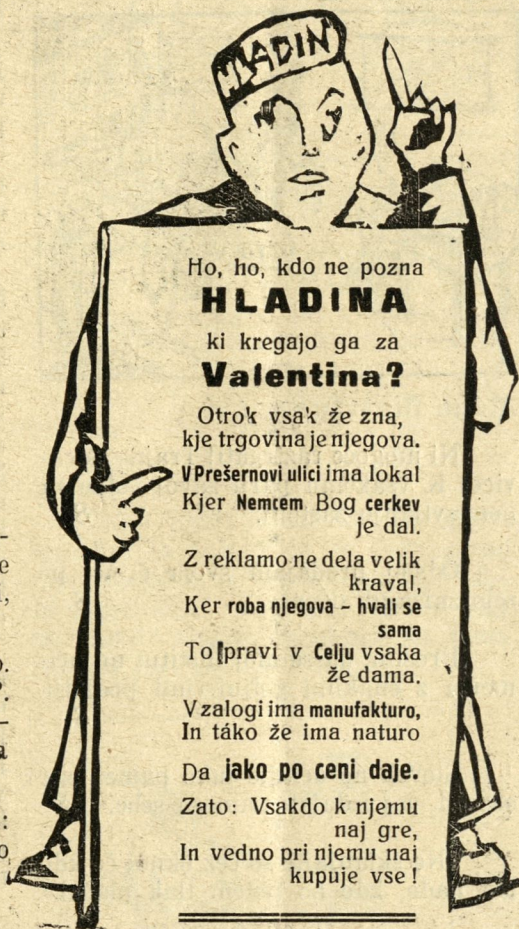
Pri kosilu v Beogradu.

Ko je bil g. M. še narodni poslanec v Beogradu, je prišel nekega dne v neki restavrant ter se vsedel k mizi, kjer je sedež trgovski potovalec P.

P. je naročil veliko pečeno ribo. Ko mu jo je natakarakar prinesel, je P. rekel: »Zdaj mi pa prinesite še pol litra močnega vina, kajti riba mora da plava.«

M. je pa nato rekel natakarakarju: »Meni prinesite pa svinjsko pečenko in en liter vina, da ga svinja pije.

K—č.

Na vasi.

Sin (kateremu doma oče umira, teče po vasi): »Oče mi umirajo, pa ni nobenega vruga doma!«

Iz časopisov.

Iščem marljivega krojača rokavic in plačam za ducat 250 Din. S.

Družina, skoraj brez otrok, išče prijazno stanovanje. S.

Naše cenjene naročnike,

ki še niso poravnali naročnine, prosimo, da to čim prej store, kajti uprava ima s tiskom lista velike stroške, nasprotno je pa naročnina tako nizka, da tistih borih par dinarjev pač lahko vsak pogreši. Uprava »Muh«.

Brez špasa!

Najcenejša manufakturna trgovina v Celju je

LJUBLJANSKI MAGACIN

Kralja Petra cesta št. 13.

Muhe ga priporočajo.

Pribičević: Daj, daj, St'pa, prestopi k nam, da ustvarimo enotno fronto proti zopet združenim radikalom!

Radić: Hm! Bi že — ko pa imamo krokodilovo kožo in radikalnih brc ne čutimo — oni pa dobre gobce in vsako mojo neumnost sproti — požrejo.

Na novo urejena električna brusarna

Pavel Blasutto

CELJE. Dečkov trg (poleg vojašnice)

se priporoča za brušenje v to stroko spadajočih del.

Cene nizke!

Postrežba točna!

LASTNI DOM

registrovana kreditna in stavb. zadruga
v Celju 26-6

Prešernova ulica št. 6.

Sprejema hranilne vloge in jih obrestuje najugodneje. Pri naložbi zneska po Din 20— se dobi hranilnik na dom. Daje posojila in menične kredite

Švedski standard pisalni stroj „**HALDA**“ model 12
izdelek svetovno priznanega švedskega dela, industrije in tehnike.

Generalno zastopstvo za vso Jugoslavijo:

Ant. Rud. Legat & Co., Maribor, Slovenska ulica 7.

Telefon 100

Krajevni zastopniki se iščejo.

Telefon 100

Zahtevajte brezplačno cenike!

Kr. dvorni dobavitelj

Tovarna in rafinerija špita, tovarna likerjev, ruma, konjaka ter veležganjarna i. t. d.

P. Teslić, Sisak

nudi svoja bogata skladišča vsakovrstnih priznanih najboljših pijač.

Zahtevajte brezplačne cenike!

Premog „Peklenica“

38-5 izvrstno, najcenejše kurivo.

Glavni zastop in zaloga: **Maribor, Cankarjeva ul. 1.**

Mizarska delavnica

PETER LAHARNAR

v Gaberju št. 69 nasproti vojašnice

prevzame vsakovrstna popravila po konkurenčnih cenah. Lastni izdelek spalnih in jedilnih sob. — Velika zaloga. — Daje tudi na obroke.

Šivalni stroji

svetovnih tovarn

Neumann in Minerva

se dobijo od Din 1750 — naprej pri

JOS. ROJČ

mehanic

CELJE, Prešernova ulica št. 16

Kotiček za ugankarje.

Sestavi zloge tako, da dobiš sliki odgovarjajoč pomen.

Rešitev mozaika.

De se ti brat
se zo na
ti na
brat

Rešitev križanke «muha».

Vodoravno: 1 sok, 2 oko, 3 zares, 4 nosorog, 5 Radič, 6 ar, 7 aja, 8 tok, 9 Aga, 10 trd, 11 ave, 12 gad, 13 oni, 14 da, 15 as, 16 Ivo, 17 kos.

Navpično: 0 moka, 1 so, 2 ko, 3 zora, 4 Masaryk, 5 Vera, 6 rod, 7 Soča, 8 tat, 9 Beograd, 10 kad, 11 jagoda, 12 ravan, 13 Edi, 14 volk, 15 os.

Pravilno so rešili:

Kladenšek Jernej, Zadobrova pri Celju, Rapotar Polde, Maribor, Janez Videnšek, Prule, Milica Fink, Murska Sobota, Luttmann Pepo, Gorica, Valentič Gorazd, Ljubljana, Primožič Franjo, Zidani most.

Listnica uredništva.

Dr. B. Ž., Štjer, Štefuc i. dr. oprostite zamudi, sicer pa ne leži krivda toliko na uredništvu, temveč na tiskarni, ki je z delom preobložena. — *A. Šiška*: Povzetnih pošiljk ne sprejemamo — pošljite v oceno, ako se objavi — dobite, vendar zmernejše. — *Zera*: Organizirajte po svoje.

Uredništvo.

Izhaja v Celju 1. in 15. vsakega meseca. — Naslov: Uredništvo in uprava lista «Muha», Celje, poštni predal 13. — Objavljeni prispevki se honorirajo, poslani rokopisi se ne vračajo. — Inserati: 65 × 1 mm Din 1.25. — Poštni čekovni račun št. 14.568 v Ljubljani. Naročnina četrtletno za Jugoslavijo Din 10.—, za inozemstvo Din 12.—. — Podružnici v Ljubljani, Cerkvena ulica št. 21. in v Mariboru, Aleksandrova cesta št.45.

Izdajatelj in odgov. urednik Polde Višnar v Celju. Tiska Zvezna tiskarna v Celju, za tiskarno odgovarja Milan Cetina v Celju.

Vesele božične praznike in srečno novo leto 1927

želi svojim cenj odjemalcem tvrdka

Ant. Močnik
trgovina z mešanim blagom
Celje, Glavni trg

Franc Bernhardov sin

Gustav Bernhard

zaloga stekla in porcelana

Maribor, Aleksandrova 17

2C-5 En gros.

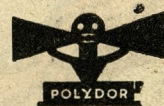
En detail.

Vinko Vabič, Žalec

- ◆ kupuje po najboljših cenah hmelj.
- ◆ Prodaja najceneje vse vrste
- ◆ 27-6 umetnih gnojil.

JOS. HÖFER, Maribor,

42-4 10. oktobra ulica št. 2.

Trgovina z muzikalijami,
godbenimi instrumenti,
gramofoni in glasovirji.

Volna, pletenine, drobnina, perilo, galanterija, parfumerija.

Zaloga „**KARO**“ čevljev
po originalnih cenah.

32-6 Gaspari-Faninger naslednik

Slavko Černetič,
Maribor, Aleksandrova c. 23.

Cenjenemu občinstvu se

Ljutomerski bufet

CELJE, Matija Gubčeva ulica št. 2

prav toplo priporoča.

Cene nizke!

Postrežba točna!

Ricinusolini